

JEANNETTE DE GRAAF

Vertelt op eigen wijze over haar avonturen
in 27 jaar jeugd- en pleegzorg

Blog 2

Als dan de eerste stapjes zijn gezet op het pad van de “Blog” schrijver, en het eerste verhaal is klaar dan heb ik maar één passie; Doorgaan! Wat is schrijven leuk en wat doe ik dat graag! Na al mijn belevenissen met de jonge mensen die aan onze zorg waren toevertrouwd, heb ik vaak gedacht: Ik ga een boek schrijven! Geloof mij maar als ik zeg dat een trilogie beslist geen probleem was geweest. Ik neem je graag mee in het volgende verhaal op mijn pad in “Pleeg- en Jeugdzorgland!”

MARCEL

Eindelijk hadden manlief en ik vakantie en wat hadden we ons erop verheugd. Heerlijk twee weekjes naar de Franse zon. De zorg voor de jongeren werd voor een aantal weken overgedragen. Ik had wel enige zorg over de jongste bewoner in ons gezinshuis. Laten we hem Marcel noemen.

In die tijd bestond er geen regieteam en de aanmeldingen verliepen stukken eenvoudiger. Marcel had geen voogd en die had hij ook zeker niet nodig, want zijn moeder was zijn spreekbuis. Beter gezegd; zij was een

zeer standvastige dame, die zeker wist dat zij de enige was die de belangen van haar zoon kon behartigen. Nog voor er op welke manier dan ook een aanmelding van Marcel was geweest, kreeg ik een telefoontje van moeder. Wij hadden nooit eerder contact gehad, laat staan dat ik wist wie zij was, maar zij wist in ieder geval heel goed wie wij waren. Ik nam die bewuste dinsdagochtend dus de telefoon op en aan de andere kant van de lijn hoorde ik; Hallo met Annemie, mijn zoon Marcel komt bij jullie wonen! Mijn mond viel open van verbazing en ondertussen was ik mijzelf aan het beraden hoe ik deze dame zou vertellen wat de route was van een aanmelding.

Daar was Annemie echter niet gevoelig voor, want, zo gaf zij aan; thuis kon Marcel beslist niet blijven wonen. Zeker niet in combinatie met haar andere drie kinderen, die hij door middel

van zijn gedrag het leven zuur maakte. Beter gezegd; speelgoed werd kapot gemaakt, Marcel had losse handjes en een grote mond en hij duldde beslist geen tegenspraak. Maar goed, omdat ik al enige jaren ervaring had en we ook nog wel een plek vrij hadden besloot ik om in gesprek te gaan met Annemie.

Je voelt het al; Marcel kwam bij ons wonen. Tegenwoordig zeggen we; hij werd geplaatst, maar in die tijd was dat nog niet aan de orde. Datum en tijd werd afgesproken en er vond op bewuste datum een soort volksverhuizing plaats. Ik kreeg bijna de indruk dat moeder Annemie van deze verhuizing gebruik had gemaakt om eens lekker haar huis op te ruimen. Kapot speelgoed kwam tevoorschijn, kleding in vele maten en met gaten, en dat was in die tijd echt nog niet echt in de mode.

Inmiddels had ik wel geleerd om ouders te vragen alle spullen naar de kamer van de jongere te brengen en de kasten in te richten. Natuurlijk puilden die kasten uit bij vertrek van de ouder en in het geval van Marcel bleven er ook nog eens vijf volle vuilniszakken en een paar kratten in een hoek van de kamer laten staan. Marcel mistte duidelijk structuur in zijn leven. Hij had eerlijk gezegd zo zijn eigen ideeën over hoe zijn leven eruit moest zien en die ideeën strookten zeker niet met de regels en

"Terwijl ik mij net had geïnstalleerd ging mijn mobiel. Wat ik toen niet wist, maar nu wel; neem nooit je mobiel mee naar het zwembad en eigenlijk ook niet mee op vakantie."

afspraken die wij in het gezinshuis hanteerden. Wij ontdekten dat vooral op structuur Marcel het goed deed, alhoewel er nog steeds met grote regelmaat driftbuien ontstonden, maar dat had tijd nodig.

Mijn Blog startte met de vreugde in het vooruitzicht te gaan genieten van een heerlijk koel wijntje en een Frans stokbroodje, dus vanaf dat punt ga ik weer verder. Via mooie landweggetjes volgden we onze route met enige tussenstops richting de Dourdogne. Tussen de pijnbomen parkeerden we onze sleurhut. De kleine camping had zelfs een zwembad voorzien van ligstoelen en dat leek me wel wat. Heerlijk een koele duik en dan op het ligbed met een boekje.

Terwijl ik mij net had geïnstalleerd ging mijn mobiel. Wat ik toen niet wist, maar nu wel; neem nooit je mobiel mee naar het zwembad en eigenlijk ook niet mee op vakantie. In die tijd was er geen sprake van een werkmobiel. Heb ik ook nooit gehad. Iedereen kon mij altijd bellen en daar maakten velen dan ook, te vaak, dankbaar gebruik van.

Ik nam dus de telefoon op en kreeg de invaller van het gezinshuis aan de telefoon. Het ging om Marcel. Tijdens mijn afwezigheid was hij al een aantal keren uit zijn dak gegaan en even zo vaak was de rust met de juiste benadering en bejegening weergekeerd. Echter deze dag wilde het maar niet lukken en of ik alsjeblieft wilde helpen. Marcel was namelijk op het dak geklommen en dat was een nogal gevaarlijke actie omdat hij op dat moment op zo'n zeven meter hoogte zat. En zo snel Marcel op zijn sokken het dak op was geklommen, zo moeilijk was hij weer naar beneden te krijgen. De vraag was dus of ik daar in het zuiden van Frankrijk aan de rand van het zwembad met allemaal toeristen om mij heen, Marcel van het dak af wilde praten. Een beetje schakelen was ik inmiddels wel in getraind, dus ik begon aan mijn gesprek met Marcel. De medewerker stond ondertussen op een ladder met in haar hand de mobiel uitgestrekt richting Marcel zodat hij mijn stem goed kon horen.

Terwijl ik begon te praten had ik het gevoel dat de toeristen bij het zwembad plotseling bijzondere aandacht voor mijn telefoongesprek hadden gekregen, maar daar had Marcel helemaal geen boodschap aan. Uit de geluiden die mij bereikten aan de rand van het Franse zwembad in de Dourdogne, begreep ik dat Marcel enigszins tot rust kwam bij het horen van de vertrouwde stem. In gedachten hoorde ik de invaller een zucht slaken zo snel als Marcel op zijn sokken het dak op was geklommen, zo moeilijk was hij weer naar beneden te krijgen. Alle adrenaline was verdwenen en heel voorzichtig bereikte hij de ladder en belandde veilig op vaste grond met de belofte, zo riep hij nog door de mobiel, ik klim niet meer op het dak.

